

กรอบการเจรจาความตกลงการค้าเสรีของไทย
ภายใต้การเจรจาอาเซียนกับสหภาพยุโรป

1. แนวนโยบายของรัฐบาลและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 รัฐบาลได้แถลงนโยบายด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และนโยบายด้านการต่างประเทศต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติว่า รัฐบาลจะดำเนินนโยบายความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศและการเจรจาการค้าระหว่างประเทศทั้งกรอบทวิภาคีและพหุภาคีที่เป็นประโยชน์กับประเทศชาติและประชาชน โดยอาศัยการมีส่วนร่วมอย่างเหมาะสมของภาคประชาสังคม และให้เป็นไปตามขั้นตอนและกระบวนการที่ถูกต้อง รวมทั้งจะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของอาเซียนผ่านการเร่งจัดตั้งประชาคมอาเซียน

เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 ไทยและผู้นำอาเซียนอื่น ๆ ได้ลงนามในกฎบัตรอาเซียนและปฏิญญาว่าด้วยแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งในแผนงานดังกล่าว ได้ระบุให้จัดทำทำที่ร่วมกันของอาเซียนเพื่อเจรจาความตกลงการค้าเสรีกับประเทศนอกกลุ่ม

อาเซียนได้เริ่มเจรจาความตกลงการค้าเสรีกับประเทศนอกกลุ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 ปัจจุบัน อยู่ระหว่างการดำเนินการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี 5 ฉบับ กับ 6 ประเทศ คือ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ และเกาหลี โดยมีแผนที่จะเริ่มการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีกับสหภาพยุโรปในปีพ.ศ. 2551 รัฐบาลจะดำเนินการให้ประเทศไทยในฐานะหนึ่งในสมาชิกอาเซียนเข้าร่วมกับอาเซียนในการเจรจาความตกลงการค้าเสรีทุกฉบับข้างต้น เพื่อเป็นการเสริมสร้างความเป็นปึกแผ่นกับอาเซียน เสริมสร้างอำนาจต่อรองทางการค้า ลดอุปสรรคด้านการค้า การลงทุน ในตลาดสำคัญๆ และจัดให้มีความร่วมมือในด้านต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการค้า การลงทุน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมศักยภาพด้านเศรษฐกิจของอาเซียนต่อไปในระยะยาว

รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 มาตรา 190 วรรค 3 กำหนดให้ก่อนการดำเนินการเพื่อทำหนังสือสัญญากับนานาประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศตามวรรค 2 คณะรัฐมนตรีต้องให้ข้อมูล และจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน และต้องชี้แจงต่อรัฐสภาถึงการทำหนังสือสัญญานั้น ในการนี้ ให้คณะรัฐมนตรีเสนอกรอบการเจรจาต่อรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบด้วย

ในส่วนของการเจรจาอาเซียนกับสหภาพยุโรป ได้มีการเตรียมการมาตั้งแต่ปี 2546 โดยมีการจัดทำกรอบความร่วมมือในระดับภูมิภาค ที่มีเป้าหมายสู่การจัดทำความตกลงสิทธิพิเศษทางการค้าระหว่างอาเซียนกับสหภาพยุโรป และต่อมา เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2548 ที่ประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน-สหภาพยุโรปมีมติให้จัดตั้ง Vision Group on ASEAN-EU Economic Partnership ขึ้น เพื่อทำการศึกษาค้นหาแนวทางขยายความสัมพันธ์ระหว่างกัน รวมทั้งศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำความตกลงการค้าเสรีระหว่าง 2 ภูมิภาค

เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2550 อาเซียนและสหภาพยุโรปได้ประกาศเจตนารมณ์ที่จะจัดทำความตกลงการค้าเสรีอาเซียน – สหภาพยุโรป และในการประชุมผู้นำอาเซียนและสหภาพยุโรป และเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2550 ผู้นำของทั้งสองฝ่ายได้เห็นชอบให้เริ่มการเจรจาความตกลงการค้าเสรีอาเซียน – สหภาพยุโรป โดยใช้แนวทางที่ Vision Group เสนอเป็นพื้นฐานในการเจรจาต่อไป ทั้งนี้ กระบวนการเจรจาจะเริ่มขึ้นในเดือนมกราคม 2551

ในการร่วมกับอาเซียนเพื่อเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีกับสหภาพยุโรป รัฐบาลมีเหตุผลความจำเป็น เป้าหมายการเจรจา และกรอบการเจรจาในแต่ละประเด็น ดังนี้

2. เหตุผลความจำเป็นของไทยในการร่วมกับอาเซียนเพื่อเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี

เศรษฐกิจไทยผูกพันกับภาคการค้า การลงทุนระหว่างประเทศ

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่องในอดีตที่ผ่านมา ได้ส่งผลในการยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชน กระจายความเจริญ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยให้อยู่ในระดับที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน ปัจจัยที่สำคัญยิ่งในกระบวนการการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย คือ ภาคเศรษฐกิจต่างประเทศ ซึ่งครอบคลุม การส่งออก การนำเข้า และการลงทุนจากต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศของไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) สูงถึง 125.5% (ปี 2549) คิดเป็นสัดส่วนของการส่งออก 63.2% และสัดส่วนของการนำเข้า 62.3% ของ GDP และคาดว่าจะยังคงระดับการพึ่งพิงภาคการค้าระหว่างประเทศในระดับนี้ต่อไปในอนาคต ตามประมาณการของคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ไทยจะมีสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศต่อ GDP ในปี 2550 ที่ระดับ 116.8% (ส่งออก 60% นำเข้า 56.8%)

เงินลงทุนจากต่างประเทศถือเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งประการหนึ่งของภาคการลงทุนของไทย โดยในภาคการลงทุนทางตรง เงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศมีมูลค่าเฉลี่ยปีละ (ปี 2545-2549) 273,512 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนเฉลี่ย (ปี 2543 -2548) 14% ของการลงทุนรวมภายในประเทศ

อาเซียนถือเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งของไทย

อาเซียนถือเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งของไทย โดยในปี 2549 การค้ารวมของไทยกับอาเซียนสูงถึงกว่า 5 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็น 20% ของการค้ารวมของไทย เป็นตัวเลขส่งออกประมาณ 2.7 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ เมื่อประเทศสมาชิกอาเซียนมีการรวมกลุ่มที่แน่นแฟ้นขึ้น ไทยยังต้องกระชับความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดกับอาเซียนมากขึ้น โดยการสนับสนุนการรวมตัวที่สูงขึ้นอีกขั้นหนึ่งเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งวางเป้าหมายจะดำเนินการให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558

อาเซียนต้องแข่งขันกับกลุ่มภูมิภาคอื่นในการรักษาการเจริญเติบโตของภาคเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

อาเซียน ถือเป็นกลุ่มภูมิภาคที่มีการพึ่งพิงการค้าระหว่างประเทศในสัดส่วนที่สูง โดยมีสัดส่วนการค้ากับประเทศนอกกลุ่มสูงถึง 75% ของมูลค่าการค้ารวมอาเซียน และต้องพึ่งพิงการลงทุนจากต่างประเทศเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจในหลายด้าน เช่น การลงทุนในโครงการสาธารณูปโภค การสร้างกิจกรรมทาง

เศรษฐกิจ และการสร้างการจ้างงาน ดังจะเห็นได้จากตัวเลขการลงทุนทางตรงที่ไหลเข้าภูมิภาคอาเซียน ในปี 2549 ที่สูงถึง 52 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ

ในการแข่งขันกับกลุ่มภูมิภาคอื่นๆ เพื่อรักษาระดับการค้าระหว่างประเทศให้อยู่ในระดับที่สูงและไม่ให้กระทบต่อสถานะเศรษฐกิจโดยรวมของภูมิภาค รวมทั้งเพื่อลดอุปสรรคในการค้าขายกับประเทศนอกกลุ่ม อาเซียนจึงดำเนินการเจรจาจัดทำความตกลงการค้ากับประเทศนอกกลุ่มอาเซียนมาตั้งแต่ปี 2546 โดยมีเป้าหมายที่ตลาดการค้าที่มีขนาดใหญ่ มีความต้องการและกำลังซื้อสูง คือ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลี ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และสหภาพยุโรป ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคู่ค้ารายสำคัญของอาเซียนทั้งสิ้น

การค้าการลงทุนของอาเซียนกับสหภาพยุโรป และไทยกับสหภาพยุโรป

ในปี 2549 อาเซียนเป็นคู่ค้าอันดับ 9 ของสหภาพยุโรป (นำเข้า-ส่งออก) โดยอาเซียนส่งออกสินค้าไป สหภาพยุโรป ประมาณ 94,472 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับประเทศไทยเป็นคู่ค้าอันดับที่ 28 ของ สหภาพยุโรปและมีการส่งออกไปสหภาพยุโรปประมาณ 18,008 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อย่างไรก็ตาม หากมองจากอาเซียน สหภาพยุโรปเป็นตลาดส่งออกลำดับที่ 2 ของอาเซียนรองจากสหรัฐอเมริกา โดยใน อาเซียนไทยเป็นคู่ค้าสำคัญ (รวมส่งออกและนำเข้า) ลำดับที่ 3 ของสหภาพยุโรป รองจากสิงคโปร์และ มาเลเซีย

ในแง่การลงทุน สหภาพยุโรปเป็นนักลงทุนในอาเซียนที่ใหญ่ที่สุด (ปี 2544-2548) คิดเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 31,478 พันล้านเหรียญสหรัฐ หรือ 26% ของการลงทุนทางตรงทั้งหมดในอาเซียน ในส่วนของไทย สหภาพยุโรปเป็นนักลงทุนลำดับ 3 (ปี 2549) คิดเป็นมูลค่าประมาณ 1,450 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

3. วัตถุประสงค์และเป้าหมายการเจรจาในภาพรวมกับสหภาพยุโรป

วัตถุประสงค์

- เพื่อขยายโอกาสในการส่งออกสินค้าและบริการของไทย รวมทั้งโอกาสในการลงทุนทำธุรกิจของ ผู้ประกอบการไทยในสหภาพยุโรป และเพื่อให้ผู้บริโภครองของไทยได้ใช้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพ เพื่อส่งเสริมให้มีการลงทุนจากต่างชาติ ในภาคการผลิตและบริการ ซึ่งจะช่วยให้มีการขยายตัวทาง เศรษฐกิจและการพัฒนาขีดความสามารถของการส่งออกของไทย

เป้าหมายการเจรจา

- เจรจาให้ได้ประโยชน์ในภาพรวมสูงสุดกับประเทศ
- คำนึงถึงระดับการพัฒนา หลักการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน มีภูมิคุ้มกัน และความพร้อมของ กฎหมายภายใน
- มีระยะเวลาในการปรับตัวและมาตรการรองรับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

4. กรอบการเจรจาในแต่ละประเด็น

ในการนี้ รัฐบาลได้วางกรอบการเจรจาในแต่ละประเด็น ดังนี้

(1) การค้าสินค้า

- ให้มีการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากร ค่าธรรมเนียมและเงินอื่นใดที่เรียกเก็บจากสินค้านำเข้า โดยให้ครอบคลุมการค้าระหว่างกันให้มากที่สุด
- เน้นให้ลดภาษีในสินค้าที่ไทยมีศักยภาพส่งออก โดยให้มีความสมดุลระหว่างสินค้าเกษตรและสินค้าอุตสาหกรรม
- ให้มีการลดหรือเลิกมาตรการกีดกันและอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภาษี ที่ขัดกับกฎเกณฑ์การค้าโลก ที่เป็นอุปสรรคต่อการส่งออกให้มากที่สุด
- ให้มีระยะเวลาในการปรับตัวที่เหมาะสมแก่สินค้าที่มีความอ่อนไหว รวมทั้งมาตรการอื่นๆ เพื่อลดผลกระทบจากการลดภาษี

(2) พิธีการศุลกากร

- ให้มีความร่วมมือในด้านพิธีการศุลกากร เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าให้มีประสิทธิภาพ และไม่สร้างภาระต้นทุนที่ไม่เหมาะสม

(3) กฎแหล่งกำเนิดสินค้า

- กำหนดกฎแหล่งกำเนิดสินค้าให้สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตสินค้าของไทย อาเซียนและสหภาพยุโรปให้มากที่สุด
- กำหนดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน มีการบังคับใช้อย่างโปร่งใส และเท่าเทียมกัน และลดความเป็นอุปสรรคทางการค้าของสินค้าไทยมากที่สุด
- ร่วมมือปรับปรุงระเบียบปฏิบัติการรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าให้โปร่งใส มีประสิทธิภาพ ไม่สร้างภาระต้นทุนที่ไม่เหมาะสม และอำนวยความสะดวกทางการค้าให้มีประสิทธิภาพ

(4) มาตรการปกป้องและมาตรการเยียวยาด้านการค้า

- ให้มีมาตรการปกป้องระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนและสหภาพยุโรป เพื่อคุ้มกันและ/หรือเยียวยาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมภายในที่ได้รับผลกระทบอย่างร้ายแรงจากการทะลักของสินค้านำเข้า รวมทั้งมาตรการปกป้องกรณีที่เกิดปัญหาด้านดุลการชำระเงิน
- ให้มีแนวทางการใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและมาตรการตอบโต้การอุดหนุนที่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ขององค์การการค้าโลก

(5) มาตรการสุขอนามัย

- เน้นย้ำให้การใช้มาตรการสุขอนามัยใช้ได้เฉพาะมาตรการที่สอดคล้องตามความตกลงขององค์การการค้าโลก
- จัดตั้งกลไกการหารือ รวมทั้งระบุหน่วยงานที่รับผิดชอบการติดต่อระหว่างกัน เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้มาตรการสุขอนามัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- หาแนวทางลดอุปสรรคทางการค้าที่เกิดจากกฎระเบียบด้านมาตรการสุขอนามัย เช่น ให้ความรู้ความช่วยเหลือในการปรับตัวรองรับข้อกำหนดด้านมาตรการสุขอนามัยของสหภาพยุโรป การจัดทำความตกลงยอมรับร่วมในสินค้าต่าง ๆ เป็นต้น

(6) อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

- เน้นย้ำให้การใช้มาตรการด้านอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าใช้ได้เฉพาะมาตรการที่สอดคล้องตามความตกลงขององค์การการค้าโลก
- จัดตั้งกลไกการหารือ รวมทั้งระบุหน่วยงานที่รับผิดชอบการติดต่อระหว่างกัน เพื่อให้สามารถจัดการกับปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้มาตรการกีดกันทางเทคนิคได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- หาแนวทางลดอุปสรรคทางการค้าที่เกิดจากกฎระเบียบทางเทคนิคหรือมาตรฐานของสหภาพยุโรป เช่น ให้ความรู้ความช่วยเหลือในการปรับตัวรองรับข้อกำหนดด้านมาตรฐานสินค้าของสหภาพยุโรป การจัดทำความตกลงยอมรับร่วมในสินค้าต่าง ๆ เป็นต้น

(7) การค้าบริการ

- เปิดเสรีภาคบริการอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยให้ระดับการเปิดเสรีโดยรวมระหว่างอาเซียนกับสหภาพยุโรปสูงกว่าระดับการเปิดเสรีภายใต้องค์การการค้าโลก
- ให้มีการเปิดตลาดบริการและการลงทุนในสาขาที่ไทยมีศักยภาพ รวมถึงการอำนวยความสะดวกให้ผู้บริหารและบุคลากรที่มีฝีมือของไทยสามารถเข้าไปทำงานในสหภาพฯ ได้
- ให้ความสำคัญของการใช้มาตรการที่จำเป็น เพื่อรักษาเสถียรภาพทางระบบการเงิน การธนาคาร การเคลื่อนย้ายเงินทุน อัตราแลกเปลี่ยน และสิทธิในการใช้มาตรการเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่อาจกระทบต่อดุลการชำระเงิน

(8) การลงทุน

- ให้มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนครอบคลุมเรื่องการเปิดเสรีครอบคลุมธุรกิจที่นอกเหนือจากภาคบริการ
- ให้ลดมาตรการทางกฎหมายและทางการบริหารที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนระหว่างประเทศ โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการใช้มาตรการและการกำหนดเงื่อนไขด้านการลงทุนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศ
- เปิดโอกาสให้สามารถใช้กระบวนการอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเป็นทางเลือกหนึ่งในการระงับข้อพิพาท และผลักดันให้มีกลไกหารือเพื่อแก้ไขปัญหาด้านการลงทุนเฉพาะเรื่อง
- ให้ความสำคัญของการใช้มาตรการที่จำเป็น เพื่อรักษาเสถียรภาพทางระบบการเงิน การธนาคาร การเคลื่อนย้ายเงินทุน อัตราแลกเปลี่ยน และสิทธิในการใช้มาตรการเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่อาจกระทบต่อดุลการชำระเงิน

(9) การระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐ

- ให้จัดตั้งกระบวนการระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับสิทธิและพันธกรณีตามความตกลงที่เกี่ยวข้อง มีขั้นตอนและกลไกที่ชัดเจน โปร่งใส และเป็นธรรมแก่รัฐคู่พิพาท และมีกลไกบังคับคำตัดสินโดยฝ่ายที่สาม ที่ไม่เปิดโอกาสให้ดำเนินการฝ่ายเดียว

(10) ความร่วมมือและการอำนวยความสะดวกทางการค้า

- ให้มีความร่วมมือเพื่อเพิ่มการอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างอาเซียนและสหภาพฯ
- ให้มีความร่วมมือทางวิชาการ และการเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม
- ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือด้านเศรษฐกิจที่อยู่ในความสนใจของทั้งสองฝ่าย

(11) ทรัพย์สินทางปัญญา

- ให้ระดับการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาสอดคล้องกับระดับการคุ้มครองตามความตกลงขององค์การการค้าโลกและ/หรือความตกลงระหว่างประเทศที่ไทยเป็นภาคี
- ให้มีการบังคับใช้กฎหมายที่สอดคล้องกับระดับการพัฒนาของประเทศ
- ส่งเสริมการใช้ความยืดหยุ่น ข้อยกเว้น และข้อจำกัดในการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา อย่างสมดุลระหว่างเจ้าของสิทธิ ผู้บริโภค และสาธารณชนโดยรวม
- ร่วมมือกันในการพัฒนาระบบทรัพย์สินทางปัญญา การส่งเสริมการสร้างสรรค์ การคุ้มครอง และการใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งรวมถึง การส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยี

(12) พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

- ให้มีความร่วมมือในการส่งเสริมการค้าผ่านระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

(13) การจัดซื้อโดยรัฐ

- ให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการจัดซื้อโดยรัฐเกี่ยวกับโครงสร้างระบบบริหารจัดการภาครัฐ การงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง
- ส่งเสริมให้มีความโปร่งใสในกระบวนการและขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้าง

(14) ความโปร่งใส

- ให้มีกฎหมายและข้อบังคับภายในที่มีความโปร่งใส และมีกระบวนการในการเผยแพร่กฎหมาย และข้อบังคับดังกล่าวให้แก่สาธารณชนและผู้ประกอบการ และจะต้องพยายามจัดให้มีระยะเวลาตามสมควรระหว่างเวลาที่ประกาศหรือเผยแพร่กฎหมายและข้อบังคับดังกล่าวต่อสาธารณชน กับเวลาที่กฎหมายและข้อบังคับนั้นมีผลใช้บังคับ

(15) การแข่งขัน

- ส่งเสริมให้มีนโยบายการแข่งขันเสรีเป็นธรรมผ่านมาตรการกำกับดูแลการแข่งขันที่เหมาะสม ภายใต้กฎหมายและระเบียบภายในประเทศของแต่ละฝ่าย
- ให้มีความร่วมมือทางวิชาการและการประสานงาน ระหว่างหน่วยงานกำกับดูแลการแข่งขันของประเทศสมาชิกอาเซียนและสหภาพยุโรป

(16) สิ่งแวดล้อม

- ให้มีการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ หรือกฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง และเปิดโอกาสให้กำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อมภายในประเทศเพิ่มเติมในอนาคต
- สนับสนุนการปฏิบัติตามพันธกรณีหรือข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ที่ไทยเป็นสมาชิกในปัจจุบันและอนาคต
- ส่งเสริมให้มีความร่วมมือด้านการเสริมสร้างองค์ความรู้และการพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อม

(17) แรงงาน

- ส่งเสริมการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบภายในที่ใช้บังคับอยู่ของแต่ละฝ่าย
- ส่งเสริมให้มีความร่วมมือเพื่อการพัฒนาด้านแรงงาน

5. การดำเนินการต่อไป

ในการจัดทำกรอบการเจรจาข้างต้น รัฐบาลโดยกระทรวงพาณิชย์ได้ดำเนินการหารือกับภาคส่วนต่างๆ อย่างต่อเนื่อง โดยได้ยกร่างกรอบการเจรจาแต่ละประเด็นเพื่อหารือและขอความคิดเห็นจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง มีการหารือกับสมาคมธุรกิจเอกชน ผู้ประกอบการ นักวิชาการ ผู้แทนภาคประชาสังคม ได้นำไปชี้แจงต่อคณะกรรมการในสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่เกี่ยวข้อง และจัดการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน เพื่อปรับปรุงกรอบการเจรจาให้มีความสมบูรณ์

หลังจากได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ รัฐบาลจะเข้าร่วมกับอาเซียนเพื่อเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีกับสหภาพยุโรปตามกำหนดการที่อาเซียนได้ตกลงไว้กับสหภาพฯ โดยจะเจรจาภายในขอบเขตของการเจรจาในประเด็นต่างๆ ที่ได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จะมีกลไกการหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดในการเจรจา จะประสานงานกับรัฐสภาอย่างใกล้ชิด จะเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและประชาชนที่สนใจได้รับทราบความคืบหน้าในระหว่างการเจรจา เมื่อการเจรจาเสร็จสิ้นแล้ว จะจัดให้มีการประเมินผลการเจรจา และในกรณีที่การปฏิบัติตามความตกลงก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนหรือผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม จะมีการดำเนินการแก้ไขหรือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบนั้นอย่างรวดเร็ว เหมาะสม และเป็นธรรม ทั้งนี้ เพื่อให้การเจรจามีความรอบคอบถี่ถ้วน ได้รับผลประโยชน์ที่สมดุลตกอยู่กับเกษตรกร ผู้ประกอบการ ผู้บริโภค และระบบเศรษฐกิจไทยโดยรวม

กระทรวงพาณิชย์
ธันวาคม 2550